

Tal av den Ryska federationens president Vladimir Putin

Kreml, Moskva 24 februari 2022

Introduktion

Med nedan återgivna tal tillkännagav Putin den ryska ”militära specialoperationen” i Ukraina, dvs invasionen av Ukraina som inleddes samma dag. Talet hölls kl 04 svensk tid, samtidigt som FN:s säkerhetsråd hade inlett ett krismöte på Ukrainas begäran, där FN:s generalsekreterare Antonio Guterres sade: ”President Putin: Stoppa dina trupper från att attackera Ukraina. Ge freden en chans. Alltför många människor har redan dött.” Han talade för döva öron.

De första krigsrapporterna var pessimistiska beträffande Ukrainas möjligheter att stå emot det ryska angreppet. Det meddelades att ryska soldater erövrat flygplatsen Hostomel nordväst om Kiev och att ukrainska soldater fått order om att återta den (vilket man också skulle lyckas med). En annan källa meddelade att det ”ukrainska luftförsvaret i princip är eliminerat” och att Kiev förmodligen skulle falla inom ett dygn – båda uppgifterna var felaktiga. Den allmänna uppfattningen var att Ukraina skulle besegras inom några dagar. USA erbjöd sig att evakuera Zelenskij till en säkrare plats, men han tackade nej och svarade: ”kampen är här; jag behöver ammunition, inte skjuts”.

Ukrainas president Volodymyr Zelenskij höll redan tidigt på morgonen ett tal, där han vände sig till Ukrainas och Rysslands folk. Han berättade att han försökt ringa till Putin utan framgång, och sade att ”Detta kan bli början på ett storkrig på den europeiska kontinenten”.¹

Det skulle snart visa sig att olyckskorparna som hade förutspått en snabb rysk seger hade fel: Försöket att med en blixtoffensiv inta Kiev misslyckades, ryssarna tvingades backa. Och i skrivande stund kan det inte skönjas ett slut på detta krig som snart är inne på sitt andra år.

Lästips

I DN 25/2 2022 finns en artikel som kronologiskt beskriver händelseförloppet när kriget började: [Dygnet då Ryssland invaderade Ukraina – timme för timme](#)

[Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#) (3 artiklar)

Timofej Sergejtsev: [En rysk plan för folkmord på Ukrainas folk](#)

[Vänsterpress om Ukraina-krisen – slutet av februari 2022.](#)

[Ukraina 28 februari 2022 - ryska attacken fortsätter](#)

[Vänsterpress om Ukraina-krisen i månadsskiftet februari-mars 2022.](#)

[Vänsterpress om Ukraina-krisen 11 mars 2022.](#)

Taras Bilous: [Ett brev från Kiev till vänstern i väst](#) (februari 2022)

Grusha Gilseva: [Var det Lenin som skapade Ukraina?](#) Om nationell självbestämmanderätt (jan 2023)

[Putins tal 21 februari som förklarade separatistområden i östra Ukraina som självständiga.](#)

Martin F

¹ För en utförligare redogörelse för Zelenskij's tal, se [”Jag försökte ringa Putin – fick inget svar”](#) (Aftonbladet).

Putins tal

Putin 24 februari förklarar operationen i rysk TV

Medborgare i Ryssland, vänner.

Jag anser det nödvändigt att idag återigen tala om de tragiska händelserna i Donbas och om de viktigaste aspekterna för att garantera Rysslands säkerhet.

Jag inleder med det jag sade i mitt tal den 21 februari 2023.² Jag talade om våra största farhågor och bekymmer och om de grundläggande hot som oansvariga västpolitiker i årtal konsekvent, oförsäkrat och bryskt skapat för Ryssland. Jag talar om NATO:s expansion österut som flyttar sin militära infrastruktur allt närmare den ryska gränsen.

Det är ett faktum att vi under de senaste 30 åren tålmodigt har försökt komma fram till en överenskommelse med de ledande NATO-länderna vad gäller principerna om lika och odelbar säkerhet i Europa. Som svar på våra förslag har vi alltid mötts av antingen cyniska svek och lögn eller försök till påtryckningar och utpressning, medan den Nordatlantiska fördragsorganisationen fortsatt expandera trots våra protester och oro. Dess militära maskin rör på sig och, som jag sagt, närmar sig våra gränser.

Varför sker detta? Varifrån kommer detta fräcka sätt att tala ner från höjden av deras exceptionalism, ofelbarhet och allsmäktighet? Vilken är förklaringen till denna hånfulla och föraktfulla attityd mot våra intressen och helt berättigade krav?

Svaret är enkelt. Allt är klart och uppenbart. Under det sena 1980-talet blev Sovjet allt svagare och bröt slutligen samman. Denna erfarenhet borde tjäna som en bra lektion för oss då det visat för oss att maktförlamning och vilja är de första stegen mot totalt förfall och glömska. Vi förlorade förtroendet enbart för ett ögonblick, men det var tillräckligt för att rubba maktbalansen i världen.

På grund av detta är de gamla avtalen och överenskommelserna inte längre giltiga. Vädjanden och förfrågningar hjälper inte. Allt som inte passar den dominerande staten, maktavarna, förkastas som arkaiskt, föråldrat och oanvändbart. Samtidigt presenteras allt som anses vara

² [Putins tal 21 februari 2022.](#)

användbart som den ultimata sanningen och påtvingas andra oavsett kostnad, kränkande och med alla tillgängliga metoder. De som vägrar att underkasta sig utsätts för hårda påtryckningar.

Det jag nu säger berör inte enbart Ryssland, och Ryssland är inte det enda landet som är oroligt för detta. Detta har att göra med hela systemet med internationella relationer och ibland till och med USA:s allierade. Sovjetunionens kollaps ledde till en ny uppdelning av världen och de folkrättsliga normerna som utvecklats vid den tiden – och de viktigaste av dem, de grundläggande normerna som antagits efter andra världskriget och som till stor del formaliserade dess resultat – stod i vägen för dem som förklarade sig vara Kalla krigets vinnare.

Praxis, internationella relationer och de regler som reglerar dessa måste naturligtvis ta hänsyn till de förändringar som ägde rum i världen och i maktbalansen. Detta borde emellertid ha gjorts professionellt, smidigt, tålmodigt och med vederbörlig hänsyn och respekt för alla staters intressen och ens eget ansvar. Vi såg istället ett euforiskt tillstånd skapat av känslorna av absolut överlägsenhet, ett slags modernt envælde i kombination med den låga kulturella standarden och arrogansen hos de som formulerade och tvingade fram beslut som enbart passade dem själva. Situationen tog en ny vändning.

Det finns många exempel på detta. Först inleddes en blodig militär operation mot Belgrad utan godkännande från FN:s säkerhetsråd, men där man använde sig av stridsflygplan och missiler i hjärtat av Europa.³ Bombningen av fredliga städer och vital infrastruktur pågick under flera veckor. Jag måste påminna om dessa fakta då vissa kollegor i Väst föredrar att glömma bort dem och när vi nämner händelsen föredrar de att tala om internationella lagar istället för att betona de omständigheter som de tolkar som varande nödvändiga.

Därpå kom Irak, Libyen och Syrien. Det olagliga användandet av militärmakt mot Libyen och förvrängningen av FN:s säkerhetsråds beslut rörande Libyen förstörde staten, skapade en enorm plats för internationell terrorism och drev landet till en humanitär katastrof, in i en virvelvind av ett inbördeskrig som har fortsatt där under många år. Denna tragedi drabbade hundratusentals och till och med miljoner människor, inte enbart i Libyen utan i hela regionen och har lett till storskalig flykt från Mellanöstern och Nordafrika till Europa.

Ett liknande öde förbereddes för Syrien. De stridsoperationer som västkoalitionen genomförde i landet utan den syriska regeringens godkännande eller FN:s säkerhetsråds godkännande kan bara beskrivas som aggression och intervention.⁴

Men det exempel som skiljer sig från ovan nämnda händelser är naturligtvis invasionen av Irak utan någon som helst laglig grund. De använde förevändningen av påstått pålitliga informationer tillgängliga i USA om närvaron av massförstörelsevapen i Irak. För att bevisa detta påstående höll USA:s utrikesminister ett provrör med vitt pulver, offentligt så att hela världen kunde se, och försäkrade det internationella samfundet att det var ett kemiskt stridsmedel tillverkat i Irak. Det visade sig senare att allt detta var falskt och en bluff och att Irak inte hade några kemiska vapen. Otroligt och chockande men sant. Vi bevittnade lögnerna på högsta statlig nivå som uttalades från FN:s höga talarstol. Som resultat upplever vi en enorm förlust av mänskligt liv, skador, förstörelse och ett enormt uppsving för terrorism.

På det hela taget tycks det som om detta blodiga sår skapades nästan överallt, i många regioner av världen där USA införde sin lag och ordning, ett sår som inte läker och den

³ Syftar på bombkampanjen under Kosovokriget som inleddes i mars 1999 som syftade till att tvinga Serbien att dra tillbaka sina trupper från Kosovo. Bombkriget pågick i 78 dygn.

⁴ När det gällde Syrien så tog Ryssland ställning för diktatorn Assad och ingrep med både flyg och landstridskrafter

internationella terrorismens och extremismens förbannelse. Jag har endast nämnt de mest flagranta men långtifrån det enda exemplet på åsidosättande av internationell rätt.

Denna samling innefattar löften om att inte utvidga NATO österut ens med en centimeter. För att upprepa: de har lurat oss eller, enkelt uttryckt, de har narrat oss.⁵ Visst hör man ofta att politik är en smutsig historia. Det kan så vara, men det borde inte vara så smutsigt som det är nu, inte i sådan utsträckning. Denna typ av bedrägeri går inte enbart emot principerna för internationella relationer utan även och framförallt mot de allmänt accepterade moraliska och etiska normerna. Vart finns rättvisan och sanningen här? Bara lögner och hyckleri överallt.

För övrigt skriver och säger politiker och journalister från USA att en ”ett veritabelt lögnens imperium” har skapats i USA de senaste åren. Det är svårt att inte hålla med – det är verkligen så. Men man bör inte vara blygsam: USA är fortfarande ett stort land och en systembildande makt. Alla dess lakejer säger inte bara ödmjukt och lydigt ja till det och likt en papegoja upprepar det vid minsta förevändning, utan imiterar även dess beteende och accepterar reglerna som de erbjuds. Därför kan man av goda skäl och med gott förtroende säga att hela det så kallade Västblocket som USA har bildat till sin egen avbild och likhet är, i sin helhet, just detta ”lögnens imperium”.

När det gäller vårt land försökte de efter SSSR:s upplösning, och med tanke på det nya moderna Rysslands oöverträffade öppenhet, dess beredskap att samarbeta ärligt med USA och andra västliga partners och dess praktiskt taget ensidiga nedrustning, att omedelbart sätta ett slutgiltigt tryck på oss, göra slut på oss och fullständigt förinta oss. Så här var det under 1990-talet och det tidiga 2000-talet, när det så kallade kollektiva Väst aktivt stödde separatism och legoknektar i södra Ryssland. Vilka offer, vilka förluster och vilka prövningar vi var tvungna att genomlida innan vi bröt ryggen på den internationella terrorismen i Kaukasus!⁶ Vi minns det och vi kommer aldrig att glömma.

Försöken att använda oss i deras egna intressen har faktiskt aldrig upphört förrän ganska nyligen: de försökte förstöra våra traditionella värderingar och tvinga på oss deras falska värderingar som skulle urholka oss, vårt folk inifrån, de attityder de på ett aggressivt sätt har tvingat på sina egna länder, attityder som leder direkt till förfall och degenerering eftersom de strider mot den mänskliga naturen. Detta kommer inte att ske. Ingen har någonsin lyckats med detta och de kommer inte att lyckas nu.

Trots allt detta gjorde vi i december 2021 ytterligare ett försök att komma överens med USA och dess allierade om principerna för europeisk säkerhet och NATO:s icke-expansion. Våra ansträngningar var förgäves. USA har inte ändrat sin inställning. De tror inte att det är nödvändigt att komma överens med Ryssland i en fråga som är avgörande för oss. USA strävar efter sina egna mål, samtidigt som de försummar våra intressen.

Detta väcker naturligtvis en fråga: vad kommer närmast, vad kan vi förvänta oss? Om historien kan lära oss något så vet vi att under 1940 och i början av 1941 ansträngde sig Sovjetunionen för att förhindra krig eller åtminstone hejda dess utbrott. I detta syfte försökte Sovjetunionen ända till slutet att inte provocera den potentiella angriparen genom att avstå eller skjuta upp de

⁵ Se Gary Dagorn: [Natos utvidgning i Östeuropa – så gick den till.](#)

⁶ Syftar här främst på Tjetjenien. Det ryska bokslutet är här inte särskilt upplyftande. 1991 förklarade sig Tjetjenien självständigt, något som inte accepterades av Moskva och ryska trupper beordrades att ingripa, vilket ledde till Första Tjetjenienkriget (december 1994). Men de ryska trupperna åsamkades svåra förluster och i slutet av augusti 1996 framförhandlades en vapenvila, vilket följdes av ett fredsfördrag som undertecknades i maj 1997. Enligt detta lovade Ryssland och den Tjetjenska republiken Itjkerien att inte attackera varandra. Men drygt 2 år senare, på hösten 1999, strax efter Putin blivit Rysslands president, bröt Andra Tjetjenienkriget ut. Denna gång var de ryska styrkorna bättre förberedda. Ryssarna använde sig av en mycket brutal krigföring, med omfattande flygbombningar och artilleribeskjutning och kriget blev mycket blodigt.

mest brådskande och uppenbara förberedelser som de var tvungna att genomföra för att försvara sig mot ett hotande anfall. När de till slut agerade var det för sent.

Som följd av detta var landet inte förberett att stå emot invasionen från Nazityskland, som anföll vårt Moderland den 22 juni 1941, utan någon krigsförklaring. Landet stoppade fienden och fortsatte med att besegra den, dock till enorma kostnader. Försöket att blidka fienden innan det stora patriotiska kriget visade sig vara ett misstag som kostade vårt folk mycket. Under de första månaderna efter det att fientligheterna hade brutit ut förlorade vi stora områden av strategisk betydelse, såväl som miljoner människoliv. Vi kommer inte att göra om detta misstag en andra gång. Vi har ingen rätt att göra det.

De som strävar efter global dominans har offentligt utsett Ryssland till sin fiende. De gjorde det ostraffat. De hade ingen anledning att handla på det sättet. Det är sant att de har en avsevärd finansiell, vetenskaplig, teknologisk och militär kapacitet. Vi är medvetna om detta och har en objektiv syn på de ekonomiska hot vi har hört om, liksom vår förmåga att stå emot denna fräcka utpressning. Låt mig upprepa att vi inte har några illusioner vad gäller detta och är extremt realistiska i våra bedömningar.

När det gäller militära frågor, är Ryssland till och med efter SSSR:s upplösning och förlusten av en avsevärd del av dess kapacitet, än idag en av de mäktigaste kärnvapenstaterna. Dessutom har det ett visst övertag i flera nya avancerade vapen. I detta sammanhang borde det inte råda några tvivel att alla potentiella angripare kommer att stå inför ett nederlag och olycksbådande konsekvenser vid ett direkt anfall mot vårt land.

Samtidigt förändras teknologin, inklusive i försvarssektorn, väldigt snabbt. En dag finns det en ledare och i morgon en annan, men om vi tillåter det att fortsätta, kommer en militär närvaro i territorier som gränsar till Ryssland, att bli kvar under årtionden framåt eller kanske för alltid och skapar en allt större och helt oacceptabel risk för Ryssland.

Till och med nu med NATO:s utvidgning österut har situationen förvärrats för Ryssland och blivit allt farligare för varje år. Dessutom har NATO:s ledning under de senaste dagarna varit tydlig i sina uttalanden att de behöver snabba på och öka sina ansträngningar för att föra fram sin infrastruktur närmare Rysslands gränser. Med andra ord har de skärpt sin hållning. Vi kan inte sitta stilla och passivt observera denna utveckling. Detta vore för oss en helt oansvarig sak att göra.

All ytterligare utvidgning av den Nordatlantiska fördragsorganisationens infrastruktur eller pågående ansträngningar att skaffa sig ett fotfäste i det ukrainska territoriet är oacceptabelt för oss. Frågan handlar naturligtvis inte om själva NATO. Den tjänar endast som ett verktyg för USA:s utrikespolitik. Problemet är att det i de territorier som gränsar till Ryssland, som jag måste notera är vårt historiska land, uppstår en "antirysk" stämning. Helt kontrollerad utifrån gör den allt för att locka till sig NATO:s väpnade styrkor och skaffa sig moderna avancerade vapen.

För USA och dess allierade är det en fråga om att hålla Ryssland i schack med uppenbara geopolitiska fördelar. För vårt land är det en fråga om liv eller död, en fråga om vår historiska framtid som nation. Detta är ingen överdrift; det är ett faktum. Det är inte bara ett reellt hot mot våra intressen utan mot vår stats faktiska överlevnad och till dess suveränitet. Det är den röda linjen som vi talat om många gånger. De har gått över den.

Detta för oss till situationen i Donbas. Vi kan se att de krafter som iscensatte kuppen i Ukraina 2014 har gripit makten, behåller den med hjälp av dekorativa valprocedurer och har övergivit vägen mot en fredlig lösning på konflikten. Under åtta år, under åtta långa har vi gjort allt vi bara kan för att lösa situationen med fredliga politiska medel. Allt var förgäves.

Som jag sa i mitt tidigare tal kan man inte utan medlidande se på vad som sker där. Det blev fullständigt omöjligt att tolerera detta. Vi var tvungna att stoppa dessa illdåd, folkmordet på miljoner människor som lever där och som satt sina hopp på Ryssland, på oss alla. Det är deras ambitioner, känslorna och smärtan hos de människorna, som var huvudmotivet bakom vårt beslut att erkänna Donbas folkrepubliks självständighet.

Jag vill dessutom betona följande. Med sina egna mål i sikte stöder de ledande NATO-länderna de högerextrema nationalisterna och nynazisterna i Ukraina, de som aldrig kommer att förlåta folken i Krim och Sevastopol för att de fritt har valt att återförenas med Ryssland.

De kommer utan tvekan försöka föra krig på Krim precis som de gjort i Donbas, att döda oskyldiga människor precis som de ukrainska nationalisternas straffenheter och Hitlers medbrottslingar gjorde under det stora patriotiska kriget. De har också öppet gjort anspråk på flera andra ryska regioner.

Om vi ser till händelseutvecklingen och de inkommande rapporterna kan uppgörelsen mellan Ryssland och dessa styrkor inte undvikas. Det är endast en fråga om tid. De gör sig redo och väntar på rätt tillfälle. Dessutom gick de så långt att de strävade efter att skaffa kärnvapen. Vi kommer inte att tillåta detta.

Jag har redan sagt att Ryssland accepterade den nya geopolitiska verkligheten efter upplösningen av SSSR. Vi har behandlat alla nya postsovjjetiska stater med respekt och kommer fortsätta agera på detta sätt. Vi respekterar och kommer att respektera deras självständighet, vilket bevisats av den hjälp vi tillhandahöll Kazakstan när den stod inför tragiska händelser och en utmaning vad gällde dess statsbildning och integritet. Men Ryssland kan inte känna sig säkert, utvecklas och existera om man ställs inför ett permanent hot från det nuvarande Ukrainas territorium.

Låt mig påminna er om att vi 2000-2005 använde vår militär för att slå tillbaka mot terrorister i Kaukasus och försvarade vår stats integritet.⁷ Vi bevarade Ryssland. Under 2014 stödde vi folket på Krim och i Sevastopol. Under 2015 använde vi våra väpnade styrkor för att skapa en pålitlig sköld som hindrade terrorister från Syrien att tränga in i Ryssland. Detta var en fråga om att försvara oss själva. Vi hade inget annat val.

Samma sak händer idag. De gav oss inget annat val för att försvara Ryssland och vårt folk annat än det vi tvingas använda idag. Under dessa förhållanden måste vi omedelbart vidta djärva och omedelbara åtgärder. Folkrepublikerna i Donbas har bett Ryssland om hjälp.

I detta sammanhang, enligt Artikel 51 (Kapitel VII) i FN-stadgan, med tillstånd från Ryska federationens råd och i enlighet med de fördrag om vänskap och ömsesidigt bistånd med folkrepubliken Donetsk och folkrepubliken Luhansk, som ratificerades av den federala församlingen 22 februari, fattat ett beslut om att genomföra en militär specialoperation.

Syftet med denna operation är att skydda människor som, under åtta år nu, har utsatts för förnedring och folkmord av Kiev-regimen. För detta ändamål kommer vi att demilitarisera och avnazifiera Ukraina så väl som ställa de som har genomfört många blodiga brott mot civila, inklusive medborgare i den Ryska federationen, inför rätta.

Det är inte vår plan att ockupera det ukrainska territoriet. Vi har inte för avsikt att påtvinga någon något med våld. Samtidigt har vi hört allt fler uttalanden från Väst att det inte finns något behov längre att hålla sig till de dokument som specificerade resultatet av andra världskriget, som skrevs under av den totalitära sovjetregimen. Hur kan vi bemöta detta?

⁷ Syftar på Andra Tjetjenien-kriget (se not ovan)

Resultatet av andra världskriget och de offer som vårt folk var tvunget att göra för att besejra nazismen är heliga. Detta motsäger inte det höga värdet på mänskliga rättigheter och frihet som i den verklighet som växte fram under årtiondena efter kriget. Detta innebär inte att nationer inte kan åtnjuta rätten till självbestämmande som är inskriven artikel 1 i FN-stadgan.

Låt mig påminna er om att folken som bor i de territorier som idag är en del av Ukraina inte fick frågan om hur de ville bygga sina liv när SSSR skapades eller efter andra världskriget. Frihet styr vår politik, friheten att självständigt välja vår framtid och framtiden för våra barn. Vi tror att alla människor som bor i dagens Ukraina, alla som vill det, måste kunna åtnjuta denna rätt att göra ett fritt val.

I detta sammanhang vill jag tala till medborgarna i Ukraina. Under 2014 tvingades Ryssland att skydda folket på Krim och Sevastopol från dem ni själva kallar "nats". Folket på Krim och Sevastopol gjorde sitt val för att vara med sitt historiska hemland, Ryssland, och vi gav vårt stöd till deras val. Som jag sa vi kunde inte ha handlat på något annat sätt.

Dagens händelser har inget att göra någon önskan att göra intrång på Ukraina och det ukrainska folkets intressen. De har att göra med att försvara Ryssland från dem som har tagit Ukraina som gisslan och försöker använda det mot vårt land och vårt folk.⁸

Jag upprepar: vi handlar i självförsvar från de hot som har skapats för oss och från ett värre öde än vad som sker nu. Jag ber er, hur svårt detta än kan vara, att förstå detta och arbeta tillsammans med oss så att detta tragiska blad kan vändas så snart som möjligt och vi gemensamt kan gå framåt, utan att låta någon ingripa i våra affärer och våra relationer utan utveckla dem självständigt så att vi kan skapa gynnsamma förhållanden för att övervinna alla dessa problem och att stärka oss inifrån som en enda helhet trots att det finns statsgränser. Jag tror på detta, på vår gemensamma framtid.

Jag vill också vända mig till den militära personalen inom den ukrainska försvarsmakten.

Officerskamrater,

Era fäder, far- och morfäder och farfarsfar och farmorsfar bekämpade inte de nazistiska ockupanterna och försvarade inte vårt gemensamma moderland för att låta dagens nynazister gripa makten i Ukraina. Ni svor trohetseden till det ukrainska folket och inte till den junta av folkets motståndare som plundrar Ukraina och förödmjukar det ukrainska folket.

Jag uppmanar er att vägra genomföra deras kriminella order. Jag uppmanar er att omedelbart lägga ner era vapen och åka hem. Jag ska förklara vad det innebär: den militärpersonal ur Ukrainas armé som gör detta kommer att fritt kunna lämna zonen med fientligheter och återvända till sina familjer.

Jag vill återigen betona att allt ansvar för den eventuella blodspillan helt och fullt kommer att ligga på den härskande ukrainska regeringen.

Jag skulle nu vilja säga något väldigt viktigt till de som kanske är frestade att utifrån ingripa i utvecklingen. Oavsett vem som försöker ställa sig i vår väg eller åtminstone skapa hot för vårt land och vårt folk måste få veta att Ryssland kommer att svara omedelbart och att konsekvenserna kommer att bli sådana som ni aldrig har sett i mannaminne. Oavsett hur händelserna utvecklas är vi redo. Alla nödvändiga beslut vad gäller detta har tagits. Jag hoppas att mina ord kommer att höras.

Medborgare i Ryssland

⁸ Att Putin inte erkänner Ukrainas rätt till självbestämmande har han klargjort många gånger: han anser att Ukraina saknar existensberättigande (att det borde tillhöra Ryssland). Så här far han helt enkelt med osanning. Se t ex Putins tal [Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare](#) (från juli 2021).

Våra förfäders kultur och värden, erfarenheter och traditioner har alltid utgjort en stark grund för hela staters och nationer välmående och själva existens, deras framgång och livskraft. Detta beror naturligtvis direkt på förmågan att snabbt anpassa till ständiga förändringar, att upprätthålla den sociala sammanhållningen och beredskapen att konsolidera och samla alla tillgängliga krafter för att gå framåt.

Vi måste alltid vara starka men denna styrka kan ta olika former. ”Lögnens imperium”, som jag nämnde i början av mitt tal, går fram i sin politik främst genom hård direkt kraft. Det är där vårt talesätt ”bara muskler och ingen hjärna” kommer in.

Vi vet alla att ha rättvisa och sanning på vår sida är det som gör oss i sanning starka. Om så är fallet vore det svårt att inte hålla om det faktum att det är vår styrka och vår beredskap att kämpa som är grunden till självständighet och suveränitet och bidrar till den nödvändiga grunden till att bygga en pålitlig framtid för era hem, er familj och ert moderland.

Kära landsmän,

Jag är säker på att de ryska väpnade styrkornas hängivna soldater och officerare kommer att utföra sin plikt med professionalism och mod. Jag tvivlar inte på att regeringens institutioner och specialister på alla nivåer kommer att arbeta effektivt för att garantera vår ekonomis, finanssystem och sociala välmåendes stabilitet och det samma gäller företagsdirektörer och hela näringslivet. Jag hoppas att alla partier i parlamentet och det civila samhället tar en samlad, patriotisk ställning.

Till syvende og sist ligger Rysslands framtid i händerna på dess multietniska folk, något som alltid har varit fallet i vår historia. Detta innebär att de beslut jag har tagit kommer att utföras, att vi kommer att uppnå de mål vi ställt upp och på ett tillförlitligt sätt garantera säkerheten för vårt moderland.

Jag tror på ert stöd och den oövervinnerliga kraft som grundas i kärleken för vårt fädernesland.

Översättning: P-O Eklund

Original: <http://en.kremlin.ru/events/president/news/67843>, där det även ingår en video där Putin håller talet